

TABORI

Avtorji teksta in fotografij: Tomaž Krajnc, Matej Blatnik in Matic Di Batista;
vse skupaj obdelala: Aleksandra Krajnc

PRVOMAJSKI TABOR 2015 – RAČIŠKE PEČINE

Tabor je potekal od 28. 4. 2015 zvečer do 3. 5. 2015 popoldan. Pregledovali smo predvsem jugovzhodne predele Stržena, ki se nahaja južno od Matarskega podolja. Udeleženci tabora: Jaka Flis, Matic Di Batista, Uroš Kunaver, Anja Kocjančič, Uroš Novak, Anže Oblak, Aleksandra Krajnc, Tomaž Krajnc, Matej Blatnik, Marina Pintar, Grega Pintar, Jure Košutnik, Dean Pestator, Blaž Fleišman, Blaž Dovžan, Marjan Baričič, Matija Perne. Geslo tabora je bilo: »Po jutranji jogi se dan pozna!«.

Dibi je na začetku tabora, ko je po dolgih mesecih spet prišel na svež zrak, tako zelo dogajalo, da se mu je čas zavrtel 100 let nazaj v preteklost. Sledi zapis njegovih halucinacij.

»28. 4. 1915. Po stoletnem dežju smo prispeli do tabora pred Račiško pečino. Na mestu so bili še vidni znaki trpljenja naših prednikov. Sploh niso vedeli, kaj jih je zadelo. Ob ruševinah nekdanj mogočnih zgradb, ki so nudile prenočišča nešteto mladim fantom in dekletom, so še vedno odmevali kriki bolečine. Bolečine, po tem, ko jih je tisto usodno noč pregnalo iz postelje in jim odvzelo streho nad glavo. Ampak mi se nismo dali. Hitro smo pljunili v roke, si utrdili bivališče in privezali konje, nedaleč od tabornega ognja. Noč je minila mimo in hitro, a le redko kdo od nas je zatisnil oko. Celo noč so neznane vibracije tresle ruševine. Roši je sredi noči pobegnil iz spalnih prostorov in si prenočišče našel med konji. Anže ni imel te sreče, zjutraj ga ni bilo več.

Naslednje jutro (29. 4. 1915) so prišle okrepitve iz Krajnčevega bataljona. Po skromnem obroku smo se zapodili na območje večne teme, kjer smo se odločili, da bomo poskusili najti pot, ki nas bo pripeljala iz tega pekla. Preučili smo celoten teren, a razen nekaj manjših namigov, da bi to lahko bila pot k svobodi, nismo našli nič. Sila, ki je pregnala naše predhodnike, je pokrajino zavila v

neprehoden obup. Pred popolnim luninim mrkom smo zbežali z območja, saj se nismo želeli srečati z zlom, ki prihaja iz gozdov ob najbolj temačnih urah.

Pri krčmi smo si priskrbeli nove zaloge vode in se zopet odpravili na mesto nesrečnega imena. Tam smo pojedli močnik in v strahu nastavili hrbte temi. V tistem trenutku smo se zazrli v plamen, v katerem se je risala svetla prihodnost, ko si bomo skozi podzemlje utrli pot k boljšemu življenju.«

Piscu zgodovinskega romana tekom tabora ni uspelo napisati nič več, njegova usoda zato še vedno ni znana. Sledijo zapisi malo bolj resnega Garmina, ki je dogajanje popeljal v novo stoletje.

»Pregledovanje terena v sredo, 29. 4. 2015, je bilo zanimivo, kar pripisujem visoki morali udeležencev ob začetku tabora. Prvi pripetljaj se je zgodil že par metrov z gozdne ceste, ko je Roši padel z glavo naprej preko skal na rob 30-metrskega brezna, ki ga je leta 2013 registriralo lokalno jamarsko društvo. Na srečo se je oprijel skale ob vhodu v jamo. Malo naprej smo našli manjši brlog, v katerega si sprva ni upal pokukati nihče. Po pregovarjanju se je opogumila Anja, tako da se je je prijel naziv »brlogologinja«. Po kakšni uri pregledovanja terena se nam je končno nasmehnila sreča, našli smo obetaven vhod, ki smo ga poimenovali Tepkovec. Opremili smo ga kot pravi »šabani«, za piko na i pa je naš mogočni reševalec šel v jamo samo z buffom na glavi. V jami smo namerili okoli 40 m poligona, gre za dve povezani vzporedni brezni, ki se na dnu nadaljujeta v horizontalen zasigan rov. Naslednjih

par ur smo v velikem krogu hodili proti jami, ki jo je Diba leta 2009 registriral pod imenom Navita jama. Gre za zelo neprehoden svet, iz katerega štrlijo več metrov velike skale prepredene s škrapljami in porasle z mahom. V bližini se nahaja vrh Martinov Stržen, okoli katerega je Sancin registriral cel venec jam. Severozahodno od prej omenjenega vrha smo našli novo čurko, pri tem se nismo mogli zediniti ali gre zares za novo jamo. Sama jama je imela zadosti poligona, a svetloba je prodirala do dna. Sledilo je tajno glasovanje ali naj jamo registriramo in demokratično smo se odločili, da jo bomo. Tako je jama dobila ime Tiranija demokracije. Proti večeru je Uki našel luknjo, v katero je padel kamen kar globoko, le vhod je bilo potrebno odkopati. Izkazalo se je, da gre za 15-metrsko brezno, ki smo ga poimenovali Jama v Vilinskem gozdu, saj je okolica res pravljična.

Na zadnji aprilski dan, 30. 4. 2015, smo imeli enak cilj kot dan prej (okolica Navite jame), le da smo tokrat šli v nasprotni smeri urinega kazalca. Teren se je iz te strani izkazal za še bolj negostoljubnega, a smo kljub temu prišli do označene jame, ki je nismo uspeli raziskati prejšnjega dne. Poimenovali smo jo Jamsko okolje. Gre za 10-metrsko brezno, ki se nahaja ob steni v manjši vrtači. Ob vrtači se nahaja še manjši brlog, ki pa se je izkazal za preplitvega. Posledično nam je morala padla in vodilni možje so se odločili, da gremo nazaj proti avtomobilom po opremo za širjenje in da se prestavimo na drug teren. Nov cilj je bila preozka špranja na robu travnate vrtače, ki jo je bilo potrebno razširiti. Ob prvem zamahu macole je začelo liti z neba. Delovišče je bilo dovolj veliko le za enega, zato smo se ostali nagnetli okoli improviziranega ognja. Ne Garminu ne Flisu se ni uspelo prebiti v globine, zato smo na štrik privezali Anjo in jo spustili v neslutene globine.

Izkazalo se je, da gre za zablateno brezno, ki pa je na žalost prekratko za registracijo. Dibi se v vmesnem času ni dalo greti ob ognju, zato je šel na lastno pest iskat nove jame, a je kaj hitro prišel nazaj, saj ga je bilo strah medvedov.

Proti večeru smo se razdelili v dve ekipi. Merilna ekipa je šla izmeriti jamo, ki se je je prijelo delovno ime Skozenc. Gre za okoli 30 m dolgo jamo, v katero se iz ene strani pride po rahlo nagnjenem pobočju, z druge strani pa vodi par metrov globoko brezno. Nakupovalna ekipa je odšla v Podgrad v trgovino, da ne bi ostali žejni za prvomajski kres.

Na kresovanju so se nam pridružili še Blatnik in Pintarja. Kres ni bil tako mogočen kot na prvomajskem taboru 2014, saj smo obsedeli preblizu okoli ognja in celo noč prepevali pesmi iz društvene pesmarice – ko je teh zmanjkalo, smo glasbeni repertoar razširili.

Na praznik dela (1. 5. 2015) smo se zbudili bolj pozno, saj so bile glave težke – »Obraz izdaja, če noči so predolge, roke izdajo, če težek bil je dan«. Med vožnjo ob državni meji, ko smo iskali primeren teren za raziskovanje, smo srečali številne policiste, ki so prežali na ilegalne prebežnike. Naša prisotnost jih ni kaj prida motila, važno je bilo le, da smo se odpravili v nasprotno smer, torej stran od meje. Tekom dneva smo dobili tudi patroljo v sam bazni tabor. Dejansko sta bila bolj zaslišana, kot pa da bi zasliševala - prednost internetne dobe, ko od Mr. Google vse izveš. Srečneža sta sedaj dodatno izobrazena na temo netopirjev v Račiški pečini.

Dopoldne je bilo vreme še znosno, po prvi registrirani jami pa je začelo deževati in ni nehalo do naslednjega dne. Ponovno se je izkazalo, da se največ jam najde v najslabšem vremenu. Ta dan smo tako raziskali in izmerili kar 6 novih jam. Od tega jih je moral 5 raziskati in izmeriti Blatnik v lastni režiji, saj se ostalim tistega dne ni kaj prida dalo v podzemlje. Prvi dve jami sta se nahajali 200 m stran od kolovoza.

Prvi smo dali ime Juretova štirna, gre za 15 m globoko enovito brezno. Druga jama pa predstavlja 20 m dolg in ozek brlog z imenom Medvedja sapa. Med merjenjem teh dveh jam se je neznan kam izgubil Stari, sledil mu je dovršen del ekipe, tako da smo se hitro porazdelili v tri ekipe, ki niso čisto dobro vedele, kje je kdo in kaj kdo dela. Blatnikova ekipa, ki je v vmesnem času še kar merila jami, je šele po končanem merjenju ugotovila, da so vsi izginili. Zato so se zapodili čez drn in strn za njimi. A sreča jim ni bila naklonjena, namesto jamarjev so našli še dve novi jami. Prvo so poimenovali Jerčin tobogan, poligona je bilo za okoli 15 m. V jami se nahaja lep blaten tobogan, po katerem je jama dobila ime. Druga jama pa ima ime Jelenova ordinacija, po zobeh, ki smo jih našli na dnu. Gre za brezno z okoli 20 m poligona.

Po dolgih urah hoje se je celotna ekipa ponovno zbrala pred jamo Koščeni brlog. Tudi v tej jami je Blatnik nameril 20 m poligona. Malo višje od omenjenega brloga se nahaja jama, v kateri smo slutili večje prostore, a nam je vhodna

ožina preprečevala dostop. Sklenili smo, da jo naslednjega dne napademo s težkim orožjem.

Sledila je še zadnja jama za tisti dan. Sam vhod je bil ponovno preozek za človeka, a nekako jo je Pintarju uspelo odkopati; menda si je pomagal s čudežno palico. Odprlo se je 12 m globoko brezno, ki ga je izmerila in pregledala Anja. Poimenovali smo ga Štirna pod Grolovo goro. Do avtomobilov smo prišli popolnoma mokri in premraženi, tudi vsi policisti so zbežali iz maloobmejnega grmovja. Ob prihodu v bazni tabor smo začeli postavljati tendo nad goriščem in zlivati vodo na kvadrat v naša grla, morala je bila na psu. A ravno tedaj sta se pojavila Pestotnik in Blaž - tečajnik in ekipi prinesla novih moči za naslednji dan.«

Tu se je Garmin odpravil domov, zato je s poročilom zaključil Blatnik, ki je poročilo zapisal v duhu prihodnosti.

»Tudi naslednje stoletje je bilo nemirno. Leta 2115 je na tabor prispel tisti ON, ki jamarjem daje zagon – motorist Laverdist. S sajami dvokolesnika je večino jamarjev pregнал na teren (le dima vajeni Pestater je ostal), ti pa so uporabili vsa sredstva, da si poiščejo zatočišča pred bencinskimi hlapi – pa magari v jamah.

Skupina, v kateri so se znašli Diba, Uki in Blatnik, je krenila proti jugu, in sicer pod Grolovo goro. Tam se nahaja jama, ki so jo že poznali, niso pa bili povsem prepričani, da bodo prišli vanjo, saj jih že na začetku čaka ožina. K sreči jim je uspelo priti v skoraj 30 metrov globoko zatočišče z imenom Brlogolog. Diba in Blatnik sta se na varnem zadržala dve uri, Uroš pa je bil žal prepozen. Prežet z mešanico plinov je

blodil okoli zatočišča in se izgubljal, a prekaljeni jamar je bil dovolj imun, da je to premagal in našel pot nazaj. Ko je bil zrak čist, so krenili proti vzhodu, saj jih je zanimalo, kako so se s tegobo soočili Marjan, Matija, Pintarja in Blaž. Radijska zveza sprva ni zaznala skupine, kar je povzročilo preplah. K sreči se je čez čas oglasila Marina s sporočilom, da sliši zvok Berlinga in po nekaj neuspešnih poskusih iskanja pravih drv sta se skupini našli. Druga skupina je sporočila, da se je v času hude ure zatekla k 10 m globokemu breznu blizu Hovhova.

Obe ekipi sta se nato vrnila v tabor, saj lakota ni več dopuščala bega pred sajami. Del škofjeloške ekipe s Pintarjema in Dibo je tabor zapustil, preostalih šest pa se je odločilo, da ostanejo še eno noč.

Naslednje jutro se je s tabora poslovil tudi Laverdist in z vžigom motorja ponovno pregнал jamarje, da si poiščejo zatočišča. Uroš, Blatnik, Matija in Blaž so si zavetje našli v jami, ki je bila sicer že poznana, a je na prave meritve še vedno čakala. Tokrat je uspelo in meritve so pokazale spodobnih 100 metrov poligona oz. okoli 30 m globine.

Trojica z Urošem na čelu je izmerila še zadnjo jamo na taboru. Namerila je skoraj nadpovprečnih 18 m, medtem sta se na svoj način kratkočasila Marjan in Pestater. Marjan se je zabaval z iskanjem prekratkih jam (ena je imela 8, druga 7 metrov), Dejč pa je ločeval odpadke na starodaven način, ki so ga jamarji poznali že davnega leta 2015. Okolica Račiške pečine je bila ob koncu tabora še lepša kot pred njim, Blaž - tečajnik pa je naslednjim skupinam zapustil s pipcem narejeno leseno kuhalnico. Bomo videli, kakšna bo ta leta 2215.«

